

Till Sveriges regering och riksdagens ledamöter

Öppet brev med anledning av utrikesminister Carl Bildts svar angående de fem kubanerna fängslade i USA.

Riksdagsledamoten Amineh Kakabaveh, Vänsterpartiet, ställde den 18 november 2009 en skriftlig fråga till utrikesminister Carl Bildt om han avsåg "att agera så att Sverige som enskild stat och inom EU verkar för att de fem kubanerna . . . ska få rättvisa rättegångar"

De fem kubanerna, Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González, greps i Miami 1998 och i en farsartad rättegång 2001 dömdes de till långa fängelsestraff – i tre fall till livstid. Deras gärning var att de med risk för sina egna liv hade bevakat terroristgrupper i Miami och avslöjade planer på terroraktioner mot Kuba. Med den informationen kunde Kuba avvärja många fruktansvärda våldsdåd. De fem är alltså hjältar. Men hoten från den exilkubanska maktmaffian i Miami avgjorde juryns och domarens agerande. I brist på konkreta bevis på spioneri, en brist som erkänts av domaren i protokoll, dömdes de fem för "konspiration" till spioneri.

I sin fråga till utrikesministern skriver riksdagsledamoten om hur FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden år 2005 krävde att USA måste vidta åtgärder så att de fem fångarna skulle få rättvisa och rättssäkra rättegångar då det fanns befogad anledning att tro att rättegångarna varit politiska. Riksdagsledamoten förtydligar: "Samma år rev Appellationsdomstolen i Atlanta upp domarna. Ny rättegång skulle inledas. Detta utslag kördes dock över efter politiska påtryckningar. Det torde stå klart att det finns anledning att befara att fallet med de fem kubanerna är en bristande rättssäkerhet och en grov sådan. Det strider mot såväl en modern amerikansk rättsordning som de mänskliga rättigheterna enligt vilken ingen skall dömas på politiska grunder, utsättas för trakasserier under den rättsliga prövningen eller utsättas för någon form av lynchjustis."

FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden är ett arbetsutskott inom FN:s kommission för mänskliga rättigheter, som 2006 omvandlades till FN:s råd för mänskliga rättigheter. Arbetsgruppens beslut med krav på USA att i praktiken göra om rättegången mot de fem under rättssäkra förhållanden, dvs. inte i det terrorgruppsnedslutade Miami, har sedan bekräftats genom beslut i FN-kommissionen. Dvs. det är ett beslut på högsta FN-nivå.

Det kan tillfogas att 15 juni 2009 beslöt Högsta Domstolen i USA att inte ta sig an fallet med de fem kubanerna. Det beslutet utgör ett öppet nonchalerande av FN-beslutet, och bekräftar att USA uppvisar stora brister i rättssäkerhet i detta fall.

Under mer än elva år har de fem kubanska antiterroristiska hjältarna hållits fängslade i USA. Sedan de rättsvidriga domarna 2001 har protester vuxit i USA och runtom i världen. Samtidigt har de fem kubanerna, tillsammans med jurister specialiserade i mänskliga rättigheter, genom ett omfattande arbete överklagat domarna och felaktigheter i Miami-domstolen.

Det är appellationsdomstolen i Atlanta i delstaten Georgia som tar emot överklaganden mot domslut i Miami. Appellationsdomstolen fann det för gott att erkänna att Miami-domstolens straffsatser vida översteg normen för de "brott" som tre av de fem kubanerna anklagades och dömdes för. Därför beordrade appellationsdomstolen Miami-domstolen att sänka straffen. I domstolsbehandlingen i Miami 13 oktober 2009, inträffade det anmärkningsvärda att statsåklagaren erkände att politiska och inte enbart rättsliga hänsyn har styrt hennes agerande. Inför domaren, enligt protokollet, sa statsåklagaren att det var eftersom fallet "skapade mycket kontroverser och uppståndelse runtom i världen" som staten hade ingått en överenskommelse med en av de fem, Antonio Guerrero, att rekommendera en lägre straffsats än normen föreskrev. Detta är ett erkännande från USA:s statsmakt att politiska aspekter spelar in i fallet, denna gång till fördel för en av de dömda. Erkännandet intygar den stora betydelsen av fortsatt opinionsbildningsarbete för frigivandet av de

fem. Från första början i rättsprocessen stod det klart hur hatstämning mot Kuba bland makthavare i Miami påverkade processen och hur domarna var ett politiskt motiverat justitiemord mot de fem.

Att Antonio Guerrero 2009 kom överens med statsåklagaren om att rekommendera domstolen 20 års fängelse istället för livstid plus 10 år innebar en mer rimlig straffsats för de påstådda brott som han dömdes för 2001. Men det innebär inte att han medgett sig på något sätt skyldig till "konspiration till spioneri". I en motsvarande domstolsförhandling 7 december 2009 sänktes Ramón Labañinos straff från livstid plus 18 år till 30 år. Fernando González straff på 19 år sänktes med 15 månader. I ett uttalande 8 december säger Antonio, Ramón och Fernando bland annat att:

- För första gången under elva år var USA:s regering tvungen att erkänna att de fem inte orsakat någon skada på USA:s nationella säkerhet.
- Återigen har fallets politiska karaktär bekräftats.
- Miami-terrorister fortsätter att gå fria från lagen
- Att de alla fem är oskyldiga. Trots att fängelsestraffen sänktes för tre av dem, kvarstår orättvisan mot dem alla. De påtalar särskilt Gerardo Hernández som avtjänar två livstid plus 15 år. De påtalar att USA:s regering är väl medveten om falskheten och orättvisan i detta.

För den femte av de fem, René González, som är USA-medborgare och inte kan deporteras efter sina utdömda 15 år i fångenskap, skrevs det in i domslutet 14 december 2001 krav att han måste "förbjudas att vistas på platser som är kända som tillhåll för eller frekventeras av enskilda terrorister och terroristgrupper". Dvs. domstolen skyddar terroristerna i Miami från att i framtiden bli undersökta av René González. Domstolen i Miami stödjer därmed och legitimerar terroristgrupperna i Miami. Eftersom Högsta Domstolen i USA beslutat att inte ta upp fallet med de fem, är alla nivåer i USA:s rättsväsende medbrottsliga till detta.

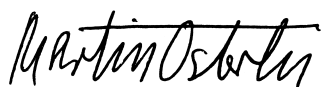
Miamiterroristerna har under åren ej enbart riktat sitt våld mot Kuba utan haft terroruppdrag i Centralamerika, i Venezuela, även i Europa, med lönnmord och bombattentat. De har även tagit emot latinamerikanska högerungdomar till Miami för träning, enligt uppgift i samverkan med CIA. Är det så att terroristgrupperna i Miami ingår i USA-regeringens arsenal av allt mellan propaganda, "diplomatiska" påtryckningar, blockadpolitik och invasion, för att tilltvinga sig kontroll över andra länder och naturrikedomarna där?

President Obama fortsätter att, som Bush gjorde, framhålla kampen mot terrorism som en ledstjärna. Samtidigt åtnjuter de USA-kubanska terroristerna i Miami frihet såsom på 1960-talet då CIA tränade och beväpnade dem. Vad menar då Sveriges utrikesminister Carl Bildt när han svarar Vänsterpartiets riksdagsledamot Amineh Kakabaveh med orden:

"Som jag tidigare har svarat när denna fråga ställts till mig varken kan eller bör Sverige, som enskild stat eller genom EU, lägga sig i andra demokratiska länders rättsprocesser. Det finns goda grundförutsättningar för rättvisa rättegångar i USA."

Menar verkligen utrikesministern återigen att USA:s rättssystem aldrig kan kritiseras, även i ett sådant fall som detta, där bristerna i rättssäkerheten framgår av USA-domstolarnas egna protokoll, och FN:s krav på åtgärder nonchaleras? Carl Bildt har aldrig varit finkänslig när det gällt att rikta kritik mot fattiga länder i tredje världen. Varför då denna blygsamhet när det gäller USA:s rättsväsende, som i detta fall skyddar terrorister och håller kvar i fängelser fem kubaner som avslöjat terroristernas planer? Talar verkligen utrikesministern Carl Bildt i svenska folkets namn?

Martin Österlin

Ordförande Svensk-Kubanska Föreningen, januari 2010

http://www.riksdagen.se/webbnav/index.aspx?nid=67&dok_id=GX11203

http://www.riksdagen.se/webbnav/index.aspx?nid=71&dtyp=frs&rm=2009/10&dok_id=GX12203&nr=203